

«Δώσαμε, δώσαμε»...

Του
Τάσου
Παπά

Όταν κάποιοι προέβλεπαν ότι στην Ελλάδα των μνημονίων θα δούμε σκηνές μπροστά στις οποίες οι περιγραφές του Ντίκενς θα μοιάζουν ειδικά, οι υπερασπιστές της δημοσιονομικής προσαρμογής, οι ακούραστοι εχθροί των συντεχνιών, οι φονταμενταλιστές της αγοράς και οι εκπρόσωποι της «σοβαρής και υπεύθυνης Αριστεράς» αντιδρούσαν με θυμό, λέγοντας ότι πρόκειται για χυδαίο λαϊκισμό. Υποστήριζαν ότι έπρεπε να κτηνηθούν στη ρίζα τους οι παθογένειες της δημόσιας διοίκησης, αναδείκνυαν τις φαύλες πλευρές του κράτους (του κράτους που αυτοί είχαν δημιουργήσει) και υπερθεμάτιζαν κάθε φορά που ξένοι οίκοι, «έγκυροι» οικονομολόγοι, εκπρόσωποι τραπεζών και ομάδες επιχειρηματιών ζητούσαν να συρρικνωθεί το κόστος εργασίας, γιατί διαφορετικά ούτε η ανεργία θα περιοριζόταν ούτε οι επενδύσεις θα έρχονταν ούτε η Ελλάδα θα γινόταν ένα σοβαρό ευρωπαϊκό κράτος. Με πυκνά προπαγανδιστικά πυρά, σε καθημερινή βάση, από τους διαύλους ενημέρωσης κατάφεραν να αλλοτριώσουν μεγάλο μέρος του πληθυσμού. Σφήνωσαν στα μυαλά των ανθρώπων τις ιδέες τους παρουσιάζοντας τις ως αυτονόητες και σωτήριες και διέχυσαν στην κοινωνία τη λογική της συλλογικής ευθύνης.

Ο θυμός για την απώλεια εισοδημάτων και δικαιωμάτων υποχώρησε, έφυγε από τους δρόμους, μετακόμισε ξεθυμασμένος στους καναπέδες και μεταλλάχθηκε σε φόβο απέναντι στο ενδεχόμενο να καταρρεύσουν τα πάντα. Υπομονή, μας έλεγαν. Αφήστε τις διαμαρτυρίες. Είδατε τι έπαθε η Αργεντινή; Θέλετε να χάσετε ό,τι σας έχει απομείνει; Τι αξία έχει η υποστολή της σημαίας της αξιοπρέπειας; Αυτό που περνάμε (σε ευρεία χρήση ο πληθυντικός της μεγαλοπρέπειας για να δοθεί η εντύπωση ότι όλοι πάσχουν το ίδιο) είναι ένα αναγκαίο στάδιο που δεν θα κρατήσει πολύ. Το αόρατο χέρι της αγοράς θα φροντίσει για την εξισορρόπηση της οικονομίας και οι πιο πλούσιοι θα κάνουν το καθήκον τους. Τους δώσαμε ό,τι ζητούσαν (μείωση κατώτατου μισθού, απελευθέρωση απολύσεων, κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, καθιέρωση μερικής και κακοπληρωμένης εργασίας, μείωση των αποζημιώσεων, πολυπληθής εφεδρικό στρατό ανέργων) και ελπίζουμε ότι θα ανταποκριθούν στις εκκλήσεις να βάλουν πλάτη για την ανασυγκρότηση της χώρας.

Αυτοί όμως δεν έδωσαν ούτε αντίδωρο, ενώ το αόρατο χέρι της αγοράς απαλλαγμένο από τις χειροπέδες έκανε τη δουλειά του, μεταφέροντας πλούτο από τους φτωχούς και τα μεσαία στρώματα στην κορυφή της πυραμίδας. Την ίδια περίοδο, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν προέβαλε καμία αντίσταση. Κλεισμένη στα γραφεία της, οχυρωμένη στα προνό-

μιά της, έβαζε για τα μάτια του κόσμο «κόκκινες γραμμές», τις οποίες παραβίαζε χωρίς ντροπή με τις πρώτες πιέσεις. Δεν έχουμε να κάνουμε με μια συνδικαλιστική ελίτ που υπερασπίζεται τα συμφέροντα της «εργατικής αριστοκρατίας», εδώ πρόκειται για κάτι χειρότερο, για έναν εκφυλισμένο, διεφθαρμένο και υποτελή μηχανισμό που θεωρεί υποχρέωσή του να συμφωνεί με τις αξιώσεις της επιχειρηματικής τάξης και της δικομματικής κυβέρνησης. Είναι ο ορισμός του εργοδοτικού συνδικαλισμού. Τα αποτελέσματα της επιχείρησης διάσωσης της χώρας τα βλέπουμε γύρω μας, όσο κι αν προσπαθούν οι δοκσιόσοφοι αρμόδιοι να μας πείσουν ότι τα πράγματα αλλάζουν προς το καλύτερο και ότι όποιος δεν το αντιλαμβάνεται ρέπει προς την καταστροφολογία και το δίδυμο αδερφάκι της, τον αριστερισμό. Αλλωστε, η ανεργία, όπως μας βεβαιώνει ο αλχημιστής υπουργός Εργασίας, έπεσε κατά 0,2%!

Τα νούμερα όμως είναι πεισματάρικα. Όσο κι αν τα εξωραΐσεις, ξεπηδούν και φωνάζουν την αλήθεια τους. Σύμφωνα λοιπόν με τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ, πολλές επιχειρήσεις πληρώνουν σε είδος (κουπόνια), δεν καταβάλλουν το δώρο και υποχρεώνουν τους υπαλλήλους τους να δηλώσουν εγγράφως ότι το εισέπραξαν, δεν δίνουν το επίδομα αδείας, πληρώνουν έναντι, καθυστερούν από 3 έως 12 μήνες τους μισθούς, αναγκάζουν τους εργαζόμενους με την απειλή της απόλυσης να υπογράψουν κατάπτυστες ατομικές συμβάσεις, προσλαμβάνουν νέους και νέες με μηνιαίες συμβάσεις. Οι πιο θρασείες εκ των επιχειρηματιών προκαλούν δόλιες πτωχεύσεις, ρίχνοντας τους απολυμένους σε χρονοβόρες και δαπανηρές δικαστικές περιπέτειες, ενώ την ίδια ώρα αυτοί, όταν δεν δίνουν μαθήματα στις καθημαγμένες τάξεις για το πώς πρέπει να συμπεριφέρονται και στο πολιτικό σύστημα για το τι οφείλει να πράξει, απολαμβάνουν τα κέρδη που είχαν αποκομίσει την προηγούμενη περίοδο και κρατούν τις περιουσίες τους άθικτες. Βλέπετε, οι νόμοι τούς προστατεύουν.

Είναι αυτή η φυσική τάξη των πραγμάτων; Ναι, αν πιστέψουμε το αφήγημα που μας πλασάρουν οι κυρίαρχες ελίτ με τη βοήθεια των κεντρικών μέσων ενημέρωσης. Παράγοντας ψευδογεγονότα, οργανώνοντας σικέ αντιπαραθέσεις, χαρακτηρίζοντας μάταιες τις απόπειρες αντίστασης και επικίνδυνες τις προσπάθειες ανατροπής και κυρίως διακινώντας τη θεωρία ότι οι ανισότητες δεν συνιστούν ανωμαλία, αλλά λειτουργούν ευεργετικά σε βάθος χρόνου για το σύνολο της κοινωνίας, σπρώχνουν τους πολίτες σε μια κατάσταση πεισιμιστικού λήθαργου. «Καθίστε σ' αυγά σας, μην ακούτε τους δημαγωγούς και βουλευτείτε με τα ψίχουλα που σας υποσχόμαστε». Αυτό είναι το μήνυμα που στέλνουν, ελπίζοντας ότι δεν θα τους επιστραφεί. Μία απάντηση τους πρέπει: «Δώσαμε, δώσαμε».

t.pappas@efsyn.gr